

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อ ของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำการเลือกศึกษา 5 ประเทศ ได้แก่ ประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ โดยใช้ข้อมูลรายปี และรายไตรมาส ระยะเวลารายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2540 ถึงไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2554 และระยะเวลารายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2511 ถึง ปี พ.ศ.2553 โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลแบบพหุคูณได้แก่ การทดสอบพหุคูณนิทรุต การทดสอบพหุคูณแรงเคอร์คอสเซลลิตี และการทดสอบสมการพหุคูณ

ผลการทดสอบพหุคูณนิทรุตด้วยวิธี Levin, Lin, and Chu (LLC) Test วิธี Breitung Test วิธี Im, Pesaran and Shin (IPS) Test และวิธี Fisher Type Test โดยใช้ Fisher-ADF และ Fisher-PP ของข้อมูลรายไตรมาสและรายปี โดยกำหนดให้มีค่าคงที่ (Individual Intercept) กำหนดให้มีค่าคงที่และแนวโน้มเวลา (Individual Intercept & Trend) และกำหนดให้ไม่มีค่าคงที่และแนวโน้มเวลา (None) พบว่าตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคืออัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ข้อมูลมีลักษณะนิ่งที่ระดับ level หรือ $I(0)$ ดังนั้น จึงนำผลการทดสอบดังกล่าวไปใช้ในการทดสอบพหุคูณแรงเคอร์คอสเซลลิตี และการทดสอบสมการพหุคูณ

การทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลของอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ในข้อมูลรายไตรมาสพบว่า อัตราเงินเฟ้อไม่เป็นต้นเหตุของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นต้นเหตุของอัตราเงินเฟ้อ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์แบบทิศทางเดียว ในข้อมูลรายปีพบว่า อัตราเงินเฟ้อเป็นต้นเหตุของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจก็เป็นต้นเหตุของภาวะเงินเฟ้อ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์แบบสองทิศทาง

ผลการทดสอบสมการพหุคูณของแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เพื่อศึกษาว่าควรทำการประมาณค่าแบบจำลองในรูปแบบใดที่มีความเหมาะสมมากที่สุดระหว่าง Pooled Estimator, Fixed Effects หรือ Random Effects โดยใช้วิธี Hausman Test และวิธี Redundant Fixed Effect Test จากผลการทดสอบทั้งสองวิธีพบว่า จากข้อมูลรายไตรมาส แบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กรณี: อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรตาม ควรทำการประมาณค่าแบบจำลองแบบ Fixed Effects จึงจะมีความเหมาะสมกับแบบจำลองมากที่สุด จากข้อมูลรายปี แบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กรณี: อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นตัวแปรตาม และกรณี: อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรตาม ควรทำการประมาณค่าแบบจำลองแบบ Fixed Effects จึงจะมีความเหมาะสมกับแบบจำลองมากที่สุด

ผลการประมาณค่าแบบจำลองพหุคูณ พบว่า ข้อมูลรายไตรมาสแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ กรณี: อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรตาม ระดับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจน้อยกว่าร้อยละ 11.93 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนที่ระดับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่าร้อยละ 11.93 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผลการประมาณค่าแบบจำลองพหุคูณของข้อมูลรายปีแบบจำลองความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อกับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ มี 2 กรณีดังนี้ กรณีที่ 1: อัตราการเจริญเติบโตเป็นตัวแปรตาม พบว่าระดับอัตราเงินเฟ้อน้อยกว่าร้อยละ 68.45 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนที่ระดับอัตราเงินเฟ้อมากกว่าร้อยละ 68.45 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ในกรณีนี้อัตราเงินเฟ้อที่คำนวณได้มีระดับที่สูงอาจเนื่องมาจากข้อมูลดิบของอัตราเงินเฟ้อประเทศอินโดนีเซียอยู่ในระดับที่สูงในปี 1967-1968 กรณีที่ 2: อัตราเงินเฟ้อเป็นตัวแปรตาม พบว่าระดับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจน้อยกว่าร้อยละ 0.0288 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ส่วนที่ระดับอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมากกว่าร้อยละ 0.0288 ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และอัตราเงินเฟ้อเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ผลจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ครั้งนี้พบว่า ข้อมูลรายไตรมาสและรายปีอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีผลต่ออัตราเงินเฟ้อ ส่วนอัตราเงินเฟ้อมีผลต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจนั้นพบเฉพาะข้อมูลในรายปี แต่อย่างไรก็ตามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลหรือผู้วางแผนนโยบายของแต่ละประเทศ ควรให้ความสำคัญทั้งอัตราเงินเฟ้อ และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นต้นเหตุของอัตราเงินเฟ้อ ดังนั้นในการใช้นโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมการลงทุน การพัฒนาระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน การส่งออก และการจ้างงาน ก็ควรดูแลอัตราเงินเฟ้อให้อยู่ในระดับอ่อนๆ หรือไม่อยู่ในระดับที่จะส่งผลกระทบต่ออัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยอาจจะใช้นโยบายการเงินหรือนโยบายการคลังในการดูแลอัตราเงินเฟ้อ เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่าอัตราเงินเฟ้อที่ระดับ 4.8 จะทำให้อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นร้อยละ 2

6.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ครั้งนี้ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ อัตราเงินเฟ้อและอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทย สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ซึ่งอาจจะมีประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้น้อยเกินไป ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรขยายการศึกษาให้กว้างขึ้นในจำนวนประเทศ หรือระยะเวลาที่ศึกษาจากแหล่งข้อมูลอื่นที่สามารถให้ข้อมูลได้มากกว่านี้ เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์และอธิบายการศึกษาได้อย่างครอบคลุมและความถูกต้องมากยิ่งขึ้น

